

Първия снѣгъ.

Мина се топлото лѣто. Прѣзъ есенъта често прѣввалѣваше дѣждъ и започна да става студено. Листята на дърветата окапаха вече. Цвѣтята по градинитѣ увѣхнаха, а нѣкои съвсѣмъ се изгубиха.

Всичко това показваше, че е настѣпила *зимата*. Студътъ ставаше по-голѣмъ. Започнахме да затопляме стаитѣ, особено ношѣ, защото ставаше по-студено.

На 16 ноември по обѣдъ, завалѣ ситенъ дѣждець, а прѣзъ нощъта стана много студено. Татко ни каза: „дѣца, тази нощъ ще очакваме да падне *първия снѣгъ*“. Прѣзъ нощъта, азъ не можахъ да се стѣрпя. Погледнахъ прѣзъ прозореца и видѣхъ какъ електрическата свѣтлина хвъргаше силенъ блѣсъкъ върху побѣлѣлитѣ вече прѣдмети. Отъ далечъ видѣхъ Витоша цѣла побѣлѣла, изглеждаше покрита съ бѣла мантия.

Сутринъта, азъ и братчетата ми бързахме да излѣземъ на двора и да се порадваме на първия снѣгъ.

Каква голѣма радостъ изпитвахме ние! И какъ да не се радваме на първия снѣгъ, когато знаемъ, че той ще ни достави разни забавления и весели игри. Малкото ми братче, веднага отиде въ избата и измъкна ланската си шейна. Взе да я чука и да я стѣга за прѣзалияне. Азъ събрахъ съ ржцѣ малко снѣгъ, свихъ го на топка и замѣрихъ далечъ въ двора. По голѣмиятъ ми братъ, бърже направи хубава и яка топка, замѣрикъмъ мене, но азъ бързо се скрихъ.

Първия снѣгъ се посрѣща съ радостъ и отъ земледѣлцитѣ, защото той покрива посѣвитѣ и ги прѣдпазва отъ студъ. Само за бѣднитѣ и за сирачетата, той не е толкова приятенъ. Повечето отъ тѣхъ не сж си приготвили вжглища и дърва, сжщо и зимовище.

Ние трѣбва да помисляме по-често за нашитѣ бѣдни другари и другарки въ училището и да имъ помагаме, кой съ каквото може.

Още повече, ние сме длѣжни да бждемъ милостиви и състрадателни къмъ тѣхъ, като знаемъ, че тѣхнитѣ бащи и братя сега сж на бойното поле и нѣма кой да се погрижи за тѣхъ

Вѣрка Б (ученичка).